

רע"פ 1788/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1788/19

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקש:

פלוני

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז לוד בעפ"ג 46358-11-18 מיום
11.2.2019 שניתן על ידי סגן הנשיא השופט י' שפסר,
השופטות נ' בכור ו-מ' בן ארי

בשם המבקש:

עו"ד אלעד שאול; עו"ד אלעד רן; עו"ד אלונה זלצמן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז לוד (סגן הנשיא השופט י' שפסר, השופטות נ' בכור ו-מ' בן-ארי) בעפ"ג 46358-11-18 מיום 11.2.2019, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על חומרת עונש המאסר שהוטל עליו בגזר דינו של בית משפט השלום בנתניה (השופטת ה' רוזנברג) בת"פ 6107-04-16 מיום 10.10.2018.

2. המבקש הורשע, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של גניבה, לפי סעיף 383(א)(1) יחד עם

סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ובעבירה של סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין.

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במהלך חודש פברואר 2016 נטל המבקש את הטלפון הנייד של המתלוננת, אשר הונח על מושב הנוסע הקדמי ברכב, עת זו שהתה במושב האחורי של הרכב במצב אינטימי עם אדם אחר.

לאחר שרכשה המתלוננת טלפון חדש במספר זהה למספרה הישן, וביטלה את כרטיס ה-sim, ביצע המבקש אתחול מחדש למכשיר הטלפון שנטל, הכניס את כרטיס ה-sim לטלפון אחר שהיה ברשותו, ומכר את המכשיר הגנוב לאדם אחר שזהותו אינה ידועה.

בהמשך, התקשר המבקש למתלוננת מספר פעמים, טען כי יש ברשותו סרטונים המוכיחים שהיא בוגדת בבעלה, ודרש ממנה 50,000 ש"ח בתמורה לכך שלא יפיץ אותם. לאחר שהציעה המתלוננת להיפגש עם המבקש ולהעביר לו את הכסף, הלה ענה לה "נקבע באיזה מקום רק ככה שאם יבוא אתך שוטר אני אדע מה לעשות והסרטון יופץ. יש לך שבוע להשיג את הכסף... תחשבי טוב טוב עד מחר או שתספרי לבעלך".

כמו כן מתואר בכתב האישום כי המבקש המשיך והתקשר למתלוננת מספר רב של פעמים, כמעט מדי יום, ואף שלח לה הודעה מאיימת, ולפיה יעביר את הסרטון המצוי כביכול ברשותו לבעלה. בנוסף, התקשר המבקש לבעלה של המתלוננת ושאל אם זו סיפרה לו על האירועים.

4. בגזר דינו, בחן בית משפט השלום את תסקיר שירות המבחן, ממנו עולה כי המבקש "ממזער" מחומרת מעשיו, "ולא ברור עד כמה ער הוא להשלכות הקשות של מעשיו ולהתנהגותו האלימה והעבריינית".

שירות המבחן נמנע מלתת המלצה שיקומית בעניינו של המבקש, וסבר כי יש להטיל עליו ענישה אשר תמחיש ותחדד עבורו את הפגיעה במתלוננת ובמשפחתה.

בהמשך, קבע בית משפט השלום כי מעשיו של המבקש פגעו באופן קשה ומהותי בערכים המוגנים, ובכללם ההגנה על פרטיותו של אדם, על כבודו, שלווה נפשו וחופש הבחירה שלו. עודנכתב כי משך ביצוע המעשים משקף "התנהלות כעורה, פוגענית ובריונית של הנאשם [המבקש -י' א'] לאורך זמן".

בית משפט השלום ציין כי בניגוד למקרי סחיטה בהם מסתפק הסוכט באיום להעביר מידע אינטימי, במקרה דנן התקשר המבקש פעמים רבות גם לבעלה של המתלוננת וחשף אותו לאירוע, ומעשיו של המבקש גרמו לנזק רב למתלוננת, אשר "חשה כי פרטיותה חוללה, נמלאה פחד לצאת מביתה ללא ליווי, החליפה את המנעולים בבית, את מספר מכשיר הטלפון, ואת הרכב".

לאחר סקירת מדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות, קבע בית משפט השלום כי מתחם העונש ההולם את

מעשיו של המבקש נע בין 8 ל-18 חודשי מאסר בפועל, ולא קיימים בנסיבות העניין שיקולים המצדיקים סטייה ממתחם זה.

5. בבואו לגזור את עונשו של המבקש שקל בית משפט השלום לקולא את היותו ללא הרשעות קודמות; מצבו הרפואי של בנו והתמיכה לה נזקק; הודאתו במיוחס לו; וכן העובדה כי הפקיד את הפיצוי למתלוננת טרם מתן גזר הדין.

מנגד, נשקלולחומרא הימנעותו של שירות המבחן מלבוא בהמלצה שיקומית בעניינו של המבקש, והעובדה כי הוא ממזער מחומרת מעשיו ולא מפנים את השלכותיהם.

בסופו של יום, גזר בית משפט השלום על המבקש עונשים של 10 חודשי מאסר בפועל; 6 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור אחת מהעבירות בהן הורשע או כל עבירת רכוש, למשך 3 שנים; 20,000 ש"ח פיצוי למתלוננת; וכן חילוט שני מכשירי הטלפון הנייד, אשר שמשו לצורך ביצוע העבירות, לטובת אוצר המדינה.

6. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי בטענה כי שגה בית משפט השלום משלא הפנה אותו לתסקיר משלים; כי חרג משמעותית ממתחם העונש ההולם את העבירה שביצע; כי לא נתן משקל הולם לכלל נסיבותיו המקלות של המבקש שאינן קשורות בביצוע העבירה; וכן כי שגה משלא סטה ממתחם העונש שנקבע משיקולי שיקום.

7. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש בקבעו כי לא נפלה בגזר הדין כל שגגה המצדיקה את התערבותו, וכי המעשים החמורים שביצע המבקש מצדיקים את העונש שהוטל עליו – עונש "מידתי ומאוזן ואינו מצדיק התערבות בו".

8. מכאן הבקשה שלפניי, במסגרתה שב המבקש על טענותיו כפי שנטענו בבית המשפט המחוזי, ותמצית טענותיו היא כי העונש שהוטל עליו חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה ההולמת ואינו תואם לנסיבותיו האישיות.

9. דין הבקשה להידחות.

10. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" לא תינתן אלא במקרים חריגים ונדירים בהם מעלה הבקשה שאלה עקרונית בעלת חשיבות ציבורית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או כאשר קיים חשש לאי-צדק או לעיוות דין שיגרם למבקש.

11. הבקשה שלפניי לא באה בגדרי אמות המידה האמורות.

12. על אף נסיונותיו של המבקש לשוות לבקשתו כסות עקרונית, הרי שזו למעשה מתמקדת בנסיבותיו האישיות בלבד. בנוסף, טענותיו כבר נטענו – אחת לאחת – בפני הערכאות הקודמות ונדחו לגופן, ונראה כי בקשת רשות ערעור זו מהווה ניסיון לערוך "מקצה שיפורים" לתוצאת הערעור, ניסיון שאין להיעתר לו. די בדברים אלו כדי לדחות את הבקשה.

13. אף לגופו של עניין יצוין כי העונש שהוטל על המבקש אינו חמור ביחס למעשיו ולעבירות אשר ביצע, זאת לאחר שגנב מהמתלוננת את מכשיר הטלפון הסלולרי, נחשף לחייה האישיים ולפרטיותה, תוך שהוא מנסה להפיק רווחים כספיים מהמידע האינטימי שהשיג.

התנהלות שכזו ראויה לכל גנאי ואף למענה עונשי הולם.

14. הבקשה נדחית אפוא. ממילא נדחית גם הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, י"ג באדר ב' התשע"ט (20.3.2019).

ש ו פ ט
